

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou, v právní věci žalobce: **M. Š.**, zast. JUDr. Markem Šťastným, advokátem se sídlem Ševčíkova 38, 341 01 Horažďovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2015, č. j. KUZL-72575/2015, sp. zn. KUSP-49306/2015/DOP/Mu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2015, č. j. KUZL-72575/2015, sp. zn. KUSP-49306/2015/DOP/Mu (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Luhačovice (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 15. 6. 2015, č. j. MULU 9810/2015, sp. zn. 5901/2015/262/58 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 25. 3. 2015 v 10:10 hod. na silnici č. na 13 km mezi obcemi L. a D. L. řídil motorové vozidlo tov. zn. Š. S., RZ:, v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem. Za spáchání daného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 13.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

Žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že do skutkové věty výroku vložil souvětí upřesňující postup a způsob určení hodnoty alkoholu v krvi žalobce na základě provedených dechových zkoušek. Ve zbytku pak prvostupňové rozhodnutí bez dalšího potvrdil a odvolání žalobce zamítl. V rámci odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval skutkový stav věci, dosavadní průběh řízení a argumentaci žalobce obsaženou v odvolání. Ve vztahu k námitce týkající se porušení práva na spravedlivý proces, resp. ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dále uvedl, že není důvodná. Dle názoru žalovaného byl procesní postup v souladu se zákonem, neboť byl žalobce dvakrát písemně předvolán k ústnímu jednání, přičemž součástí daných písemností bylo také poučení ve smyslu výše citovaného ustanovení zákona. Současně žalobce potvrdil, že byl seznámen se spisovým materiálem, a to podpisem protokolu o ústním jednání. Prvostupňový správní orgán po skončení druhého ústního jednání žádné další důkazy neprováděl, takže by bylo nadbytečné znovu žalobce poučovat o možnosti seznámit se s obsahem spisového materiálu, který již v tomto ohledu nebyl žádným způsobem doplňován.

Následně žalovaný připustil, že prvostupňové rozhodnutí obsahuje na poslední straně nesprávný údaj o osobě žalobce, když uvádí jméno jiné osoby. V tomto pochybení ovšem žalovaný spatřoval zjevnou chybu v psaní, která byla napravena opravným usnesením prvostupňového správního orgánu ze dne 17. 8. 2015, č. j. MULU 13628/2015, sp. zn. 5901/2015/262/58. Co se týče námítky nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, žalovaný se k ní podrobným způsobem vyjádřil a dospěl k závěru, že není důvodná. Předně připomněl, že v České republice platí nulová tolerance alkoholu pro všechny řidiče, a to bez výjimky. V této souvislosti odkázal na dnes již neplatnou právní úpravu obsaženou v zákoně č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky,

alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění do 30. 6. 2017 (dále jen „tabákový zákon“), a to ve vztahu ke způsobu získávání důkazů při podezření na možné ovlivnění alkoholem. Zdůraznil tedy, že již postačuje provedení dechové zkoušky certifikovaným přístrojem podle metodiky Českého metrologického institutu, kterou dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí blíže vymezil. Ve vztahu k projednávané věci pak žalovaný doplnil, že u žalobce byly provedeny celkem tři dechové zkoušky způsobilým přístrojem, včetně dodržení metodicky stanovených postupů. Tento postup sice nebyl ve výroku prvostupňového rozhodnutí explicitně uveden, ale vyplýval z odůvodnění, přičemž jej žalovaný do skutkové věty výroku napadeným rozhodnutím ex post doplnil.

Sám žalobce argumentoval pouze tím, že je dechová zkouška pouze orientační, přičemž mu nebylo umožněno odebrání vzorku moči. V této souvislosti žalobce tvrdil, že před jízdou použil ústní vodu, což mohlo zkreslit výsledky měření. S tímto tvrzením se žalovaný neztotožnil, neboť není s odkazem na odborné závěry možné, aby pouze množství alkoholu obsažené v kosmetických či jiných přípravcích ovlivnilo měření v tak zásadním rozsahu a po tak dlouhé době od jejich aplikace. Co se týče samotné dechové zkoušky, ta je sice pouze orientační, ale dle příslušné judikatury dostačující, přičemž u žalobce byly provedeny tři dechové zkoušky s časovým odstupem a ve všech případech byla naměřena hodnota přesahující přepočtový faktor 0,24‰. To, zda chování žalobce či další okolnosti nasvědčovaly požití alkoholu či nikoliv, není rozhodující, neboť se jedná o subjektivní posouzení. Z toho důvodu ostatně žalovaný nepovažoval rozpor ve výpovědích svědků za problematický, neboť mohl být důsledkem subjektivního hodnocení osoby žalobce, resp. jeho stavu, a to v jiných časových i místních podmínkách. Následně žalovaný doplnil podrobný popis funkce použitého dechového přístroje, který se nezaměřuje pouze na zjištění alkoholu v dechu, ale také v krvi dotčené osoby.

Žalovaný se dále neztotožnil ani s námitkou žalobce, že policisté porušili jeho právo na spravedlivý proces, když odmítli odběr srovnatelného biologického materiálu (moči). V tomto kontextu žalovaný odkázal na právní úpravu obsaženou v ust. § 16 tabákového zákona, který stanovuje, že v případě provedení orientační dechové zkoušky způsobilým přístrojem se odborné lékařské vyšetření neprovede. Orientační dechová zkouška je tedy dostatečným důkazem o tom, zda byla osoba pod vlivem alkoholu či nikoliv. Obviněný má právo v případě nesouhlasu s výsledkem měření nárokovat provedení odběru krve, jak vyplývá z ust. § 67 odst. 4 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o PČR“). Policisté tak dle názoru žalovaného postupovali v souladu se zákonem, když žalobci na jeho žádost umožnili toliko odběr krve, přestože jej nakonec ve zdravotnickém zařízení odmítl. K tomu žalovaný poukázal na nestandardní situaci, kdy žalobce až několik hodin po provedení dechové zkoušky sám podstoupil odběr krve, přestože jej předtím na poslední chvíli odmítl podstoupit. I přesto u něj byla zjištěna přítomnost alkoholu v krvi, byť v nízkém rozsahu, což je způsobeno jeho postupným odbouráním. Závěr obsažený v doloženém znaleckém posudku, že nelze z nízké hodnoty alkoholu v krvi provést zpětný přepočet, označil žalovaný za irrelevantní, a to s odkazem na výsledky dechových zkoušek.

Postup žalobce, který nejprve vyžaduje odběr krve, poté jej odmítne z důvodu obavy o své zdraví, a následně jej podstoupí individuálně až s několikahodinovým odstupem, označil

žalovaný s odkazem na judikaturu za jednoznačně účelový. Předložený znalecký posudek se vztahuje k vzorku krve, odebraném až několik hodin po provedení silniční kontroly a dechových zkoušek, přičemž tak není způsobilým důkazem. K tomu žalovaný doplnil, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu je při odběru vzorku krve ke spáchání daného přestupku hodnota 0,24 g/kg alkoholu v krvi dostačující, přestože 0,20 g/kg alkoholu v krvi představuje tzv. fyziologickou hladinu. Žalovaný tedy dospěl k názoru, že skutkový stav byl spolehlivě zjištěn. Co se týče subjektivní stránky přestupku, žalovaný se ztotožnil se závěrem prvostupňového správního orgánu, že byla dána ve formě vědomé nedbalosti. Při ukládání sankce pak bylo přihlédnuto ke škodlivosti přestupku, účelovému jednání žalobce po jeho spáchání a výši naměřené hodnoty alkoholu v krvi.

III. Žaloba

Žalobce ve vztahu k napadenému, popř. prvostupňovému rozhodnutí, namítal, že bylo postupem správních orgánů zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces, neboť mu nebyla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu. V této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a uvedl, že postup správních orgánů je třeba považovat za procesní vadu, resp. podstatné porušení ustanovení o řízení, což má za následek nezákonnost daných rozhodnutí. Žalobce nepovažuje za dostačující, pokud je výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí doručena pouze v rámci předvolání k ústnímu jednání, neboť přestupkové řízení je založeno na zásadě vyšetřovací a správní orgán nejen může, ale také má z vlastní iniciativy povinnost zjišťovat skutkový stav potřebný pro rozhodnutí ve věci. Žalobce pak nemůže vědět, v jakém okamžiku správní orgán důkazy či podklady pro rozhodnutí obstarávat přestane.

Žalobce dále namítal, že postup žalovaného byl v rozporu se zásadou *reformatio in peius*, neboť napadeným rozhodnutím změnil výrok prvostupňového rozhodnutí v jeho neprospěch. Není navíc dle názoru žalobce v kompetenci žalovaného, aby dotvářel úvahy prvostupňového správního orgánu, a to zejména v otázce určení hodnoty alkoholu v krvi, což je v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno nepřezkoumatelným způsobem. K další žalobní námitce, a to ohledně obsahu poučení prvostupňového rozhodnutí, které obsahovalo nesprávnou identifikaci žalobce, což bylo řešeno vydáním opravného usnesení, krajský soud sděluje, že tato část žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2015, č. j. KUZL-72579/2015, SP. ZN. KUSP-49306/2015/DOP/Mu, byla vyloučena k samostatnému projednání pod sp. zn. 22 A 19/2017.

Dle názoru žalobce správní orgány pochybily rovněž při právní kvalifikaci skutkového stavu, když jej nepodřadily pod konkrétní skutkovou podstatu. Tento závěr žalobce dovodil z dikce ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, který vymezuje jednotlivé skutkové podstaty alternativně. Dále žalobce namítl nepřezkoumatelnost přepočtu hodnoty alkoholu v krvi tak, jak byla provedena správními orgány. V této souvislosti odkázal na znalecký posudek, který byl ve správním řízení předložen, neboť je v něm vysloven jednoznačný závěr, že ze zjištěné hodnoty alkoholu v krvi nelze stanovit zpětný přepočet. Současně žalobce poukázal na nezákonný postup policistů, když mu neumožnili odběr jiného biologického materiálu (moči), a to z důvodu, že má v souvislosti s odběrem krve obavu o své zdraví.

Závěrem žalobce nesouhlasil ani s hodnocením důkazů, resp. svědeckých výpovědí, když správní orgány nereflektovaly skutečnost, že svědkové T. V., J. S. a R. P. shodně vypověděli, že žalobce nejevil známky opilosti a nebyl z něj cítit alkohol. Svědecká výpověď zasahujícího policisty J. M. je v tomto ohledu osamocená, neboť jako jediný mluvil o tom, že žalobce působil unaveným dojmem a byl z něj cítit alkohol. Dle názoru žalobce je tedy evidentní, že mezi jednotlivými výpověďmi jsou rozpory. K tomu doplnil, že díky jednání policistů, kteří mu neumožnili odběr jiného biologického materiálu než krve, nebylo možné určit přesnou hodnotu alkoholu v krvi bezprostředně po provedení dechové zkoušky, která je pouze orientační, o čemž svědčí také odlišné hodnocení znaků opilosti ve svědeckých výpovědích. Z těchto důvodů žalobce požadoval, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se s argumentací žalobce neztotožnil a žalobu označil za nedůvodnou. Ve vztahu k první námitce ohledně porušení práva na spravedlivý proces uvedl, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když žalobce v rámci obou předvolání k ústnímu jednání výslovně poučily o tom, že se bude moci seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Seznámení se s podklady následně žalobce svým podpisem potvrdil. Od této chvíle nebyly prováděny žádné další důkazy, ani obstarávány další podklady pro vydání rozhodnutí. S odkazem na přílehlavou judikaturu tak žalovaný uvedl, že doručování další výzvy by v dané situaci bylo nadbytečným a čistě akademickým úkonem, který nemá žádné racionální zdůvodnění.

Co se týče tvrzeného porušení zásady *reformatio in peius*, žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu připomněl, že právní úprava přestupků je založena na zákazu takového jednání, kdyby odvolací orgán změnil uloženou sankci v neprospěch obviněného z přestupku. Napadeným rozhodnutím však nedošlo ke změně prvostupňového rozhodnutí v neprospěch žalobce, neboť obě uložené sankce byly zachovány. Tímto postupem byl jen v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu upraven výrok daného rozhodnutí, a to při zohlednění obsahu spisové dokumentace. Za účelem podpoření těchto tvrzení žalovaný uvedl přímou citaci obsáhlého textu ze strany 8-10 napadeného rozhodnutí. K tomu pouze doplnil, že zjištěná hodnota 0,24‰ pokrývá nejen možnou chybovost přístroje, ale také alkohol obsažený v ústní vodě, kterou žalobce před jízdou údajně použil.

Ve vztahu k námitce ohledně dotváření úvah správního orgánu poté žalovaný s odkazem na judikaturu uvedl, že správní řízení před orgánem prvního a druhého stupně tvoří jeden celek, přičemž je připuštěno nejen potvrzení či zrušení přezkoumávaného rozhodnutí, ale také jeho lehčí změny či korekce, a to v souladu s výše citovaným ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

Kromě dále uvedené argumentace ohledně námitky nesprávného poučení a vydání opravného usnesení, které budou krajským soudem posuzovány v rámci samostatného řízení (viz výše), se žalovaný vyjádřil také k otázce právní kvalifikace daného přestupku. Námitku, že prvostupňový správní orgán přezkoumatelně neuvedl ve výroku prvostupňového rozhodnutí konkrétní skutkovou podstatu přestupku, označil žalovaný za nedůvodnou, a to

s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Současně uvedl, objektivní stránka přestupku spočívá toliko v prokázání řízení vozidla pod vlivem alkoholu, pokud k tomu dojde zákonem stanoveným způsobem. Na této skutečnosti podle žalovaného nic nemění ani subjektivní názor žalobce, který svoji argumentaci staví na tvrzení, že před jízdou nepil, popř. že z naměřených hodnot dechových zkoušek nelze spáchání přestupku prokázat.

Závěrem žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k otázce neumožnění odběru krve ze strany zasahujících policistů a dodatečně předloženého znaleckého posudku. V tomto ohledu opět akcentoval, že policisté umožnili žalobci na jeho žádost odběr krve, ale on ji na poslední chvíli odmítl. Sám si pak paradoxně nechal odebrat vzorek krve až po více jak čtyřech hodinách, přestože po policistech předtím požadoval odběr moči. Co se týče svědeckých výpovědí, ty dle názoru žalovaného nebyly pro posouzení viny žalobce rozhodující, přičemž z hlediska jejich rozporuplnosti výslovně odcitoval z odůvodnění napadeného rozhodnutí, že je třeba zohledňovat odlišné časové a místní podmínky, v rámci kterých přišli svědci s žalobcem do styku. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spisu se nachází úřední záznamy a oznámení přestupku, ze kterých mimo jiné vyplývá, že žalobce byl ve svém motorovém vozidle zastaven dne 25. 3. 2015 v 10:10 hod. policejní hlídkou, přičemž u něj byly provedeny celkem tři dechové zkoušky na přítomnost alkoholu v krvi pomocí přístroje DRÄGER Alcotest 7510. Všechny zkoušky byly pozitivní, a to v následujících časech a hodnotách: 1) 10:16 hod. – 0,63‰, 2) 10:22 hod. – 0,55‰ a 3) 10:28 hod. – 0,59‰. Žalobce s naměřenými hodnotami nesouhlasil a požadoval v tomto ohledu provedení lékařského vyšetření a odběru krve na alkohol.

V návaznosti na výše uvedené dokumenty bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení věci podezření ze spáchání přestupku a předvolání k ústnímu jednání na den 6. 5. 2015 v 10:00 hod. Z obsahu protokolu ohledně průběhu ústního jednání poté vyplývá, že se k němu žalobce osobně dostavil, přičemž svým podpisem stvrdil poučení správního orgánu a uvedl, že s obsahem spisu nesouhlasí a tvrzeného jednání se nedopustil, resp. žádný alkohol před jízdou nepožil. Pouze deset minut před odjezdem použil ústní vodu Listerine, z čehož dovodil možný pozitivní výsledek dechové zkoušky. Následně popsal ve shodě s výše uvedenými dokumenty průběh situace ve zdravotnickém zařízení, resp. že nebyl schopen vzorek moči poskytnout a následně již od něj nebyla vyžadována. Zdůraznil, že má panický strach z jehel a trval na odběru moči. Po odjezdu policistů kontaktoval žalobce telefonicky GIBS, což dokládá návrhem svědeckých výpovědí pana J. S. a pana T. V. Následně se příslušní policisté vrátili a žalobce je měl požádat o odběr krve, který mohl od 14:30 hod. podstoupit, popř. o jejich přítomnost při odběru, což policisté odmítl. V tomto kontextu žalobce předložil nález z Fakultní nemocnice Olomouc s výsledkem vyšetření 0,09‰ alkoholu v krvi.

Dne 14. 5. 2015 byl prvostupňovému správnímu orgánu doručen znalecký posudek ze dne 11. 5. 2015, zpracovaný MUDr. Z. Š. Ten obsahuje závěr, že v posuzovaném vzorku krve, doručeném M. Š. dne 26. 3. 2015, byla zjištěna hodnota 0,09 g/kg ethanolu, tedy 0 g/kg při zohlednění fyziologické hladiny ve výši 0,2 g/kg. Současně bylo uvedeno, že ze zjištěné

hladiny alkoholu v krvi nelze provádět zpětný přepočít, resp. určit, zda byl žalobce při řízení pod vlivem alkoholu či nikoliv.

Na základě výše uvedeného předvolal prvostupňový správní orgán jednotlivé svědky (policisté R. P. a J. M., svědci pan J. S. a pan T. V.) k ústnímu jednání na den 28. 5. 2015, o čemž v rámci předvolání vyrozuměl také žalobce, kdy jej současně poučil ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Protokol z ústního jednání poté obsahuje zejména přepis svědeckých výpovědí uvedených osob. Co se týče svědka S., ten k věci uvedl, že žalobce je jeho kolega z práce, který mu v rozhodný den okolo 11:30 hod. zatelefonoval. Přijel tedy s kolegou V. do zdravotního střediska před 12:00 hod. Jeho výpověď dále korespondovala s tvrzením žalobce, že usiloval o odběr vzorku moči. Poté, co byl policisty opět odmítnut, mu byla krev odebrána zdravotní sestrou, a to okolo 13:30 hod. S odebranou krví žalobce odjel nazpět do U. B. K položené otázce pak svědek S. vypověděl, že z žalobce nebyl cítit alkohol, resp. že se choval standardním způsobem. Obdobným způsobem vypovídal také svědek V., když uvedl, že policisté vzorek moči odmítli, přičemž k odběru vzorku krve žalobce došlo na jeho vlastní žádost. Po tomto odběru jel svědek V. s žalobcem do O., kde si ten nechal udělat rozbor krve. K dodatečně položeným otázkám svědek dále upřesnil, že k odběru vzorku krve došlo okolo 13:30 hod., přičemž žalobce nejevil žádné známky podnapilosti.

Jako další byl vyslýchán policista P., který nejprve popsal průběh silniční kontroly a provedení dechové zkoušky na alkohol. Věc pro něj tímto skončila, neboť informoval o výsledku zkoušky vedoucího akce policistu R. N., který pověřil řešením věci policistku A. M. Podrobný byl poté výslech policisty M., který sice neprováděl silniční kontrolu a nebyl tedy přítomen dechové zkoušce, ale byl spolu s policistkou J. D. pověřen odvezením žalobce k lékaři za účelem odběru krve. Ve zdravotnickém zařízení čekal před ordinací, když mu bylo kolegou sděleno, že žalobce se bojí jehel a žádá odběr vzorku moči. Ten nebyl žalobce schopen poskytnout. Po konzultaci s vedoucím akce mu tedy policista M. sdělil, že výsledky dechové zkoušky jsou pro účely správního řízení dostačující. V tomto kontextu dopsal na protokol o lékařském vyšetření poznámku, že odběr krve byl z důvodu strachu z jehel a požadavku na odběr vzorku moči odepřen. Dále policista M. uvedl, že žalobce se domáhal odběru vzorku moči po zdravotní sestře, která jej však odkázala do laboratoře. Až na jeho výzvu pak žalobce ordinaci opustil. Spolu s kolegou z místa odjeli, ale museli se krátce poté vrátit z důvodu, že žalobce volal na GIBS. Závěrem policista M. doplnil, že ve služebním vozidle cítil z žalobce zápach alkoholu a z oblečení závan baru. Jeho jednání považoval za obstrukční. K žádosti žalobce, aby byli s kolegou přítomni odběru vzorku krve, který sám pošle na rozbor, policista M. položil otázku ohledně výpovědní hodnoty takového odběru a jeho hodnocení. Následně policista M. odpovídal na větší počet doplňujících otázek, kdy mimo jiné uvedl, že s kolegou ze zdravotního střediska odjeli mezi 13:45 – 14:00 hod., přičemž zopakoval, že žalobce poučil o tom, že výsledky dechové zkoušky jsou dostatečných podkladem pro účely správního řízení.

V návaznosti na ukončení dokazování bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným z výše uvedeného přestupku a byla mu uložena pokuta ve výši 13.000 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu osm měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Předně prvostupňový správní orgán podrobným způsobem zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, včetně obsahu jednotlivých

svědeckých výpovědí. Na základě těchto skutečností poté konstatoval, že další dokazování nepovažoval za nutné. Co se týče znaleckého posudku, ztotožnil se se závěrem, že nelze z naměřené hodnoty alkoholu v krvi provést zpětný přepočet. To však prvostupňový správní orgán nepovažoval za problematické, neboť obsah správního spisu, a to zejména výsledky dechových zkoušek provedené kalibrovaným přístrojem, jsou pro účely vydání rozhodnutí dostatečným podkladem. Co se týče svědeckých výpovědí, krajský soud uvěřil v kontextu obsahu spisového materiálu bezrozporným výpovědím zasahujících policistů, a to také s ohledem na skutečnost, že žalobce požití alkoholu před jízdou zpochybňoval použitím ústní vody, což je nemožné.

Účelovost tvrzení žalobce pak prvostupňový správní orgán dovodil také z toho, že po celou dobu tvrdil, že žádný alkohol před jízdou nepožil, přičemž o použití ústní vody Listerine informoval správní orgán až v rámci ústního jednání dne 6. 5. 2015. Současně se ztotožnil s názorem policisty M., že snahou žalobce bylo oddálit odběr vzorku biologického materiálu, když na poslední chvíli odmítl odběr krve kvůli strachu z jehel, nebyl schopen vykonat potřebu, telefonoval apod. K odběru vzorku krve tak došlo bez přítomnosti policistů až několik hodin po provedení dechových zkoušek, což mělo za následek odbourání převážné části naměřených hodnot alkoholu. Je tedy zarážející, že strach z jehel byl u žalobce pouze dočasný. V každém případě nebylo dle názoru prvostupňového správního orgánu nijak zpochybněno, že u žalobce byly prostřednictvím dechových zkoušek naměřeny hodnoty alkoholu 0,63‰, 0,55‰ a 0,59‰, tedy vyšší než hraniční hodnota 0,24‰, která je tolerována. Přestože je dechová zkouška považována za orientační, byla provedena v souladu se stanovenou metodikou, přičemž povinnost provádět lékařské vyšetření či odběr vzorku krve v tomto ohledu zákon nestanovuje.

Dále prvostupňový správní orgán v podstatě znovu uvedl argumentaci, která vyvrací tvrzení žalobce o použití ústní vody a jejího vlivu na výsledky měření, resp. zrekapituloval průběh silniční kontroly a dechových zkoušek. Ke svědeckým výpovědím pak doplnil, že policista M. sice jako jediný uvedl, že cítil zápach alkoholu z úst, ale za situace, kdy s žalobcem mluvil ve vozidle, nikoliv v otevřeném prostoru. Svědci navrženými žalobcem navíc byli motivováni vypovídat spíše v jeho prospěch, přičemž se s ním dostali do kontaktu delší dobu po provedení silniční kontroly. Policisté naopak neměli jediný důvod žalobce šikanovat či uvádět nepravdivé údaje. Prvostupňový správní orgán tedy považoval s ohledem na obsah spisového materiálu skutkový stav za zjištěný bez důvodných pochybností. Po přepočtu uvedených hodnot totiž byla hodnota alkoholu v krvi žalobce 0,33‰, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku.

Společenská škodlivost byla zdůvodněna tím, že řízení vozidla pod vlivem alkoholu je jeden z nejzávažnějších přestupků v dopravě, neboť dochází ke snížení rozpoznávacích schopností a zvýšení rizika vzniku nehody. Žalobce navíc svoji vinu popírá. Potřeba potíhovat obdobné jednání poté souvisí nejen s vyšší naměřenou hodnotou alkoholu či frekvencí pozemní komunikace, ale také s požadavkem generální prevence. Žalobce se jednání dopustil vědomou nedbalostí, neboť je řidičem a měl by předpokládat, že krátce po požití alkoholu bude dechová zkouška pozitivní. V evidenční kartě řidiče má evidovány tři přestupky. Z těchto důvodů byly sankce uloženy v přiměřené výši (okolo poloviny zákonem stanovené sazby).

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které v reakci na výzvu správního orgánu písemností ze dne 10. 8. 2015 doplnil. Jednotlivé odvolací námitky byly posléze uplatněny rovněž v žalobě, a to na základě obdobného zdůvodnění. Jedná se o tvrzené porušení procesních práv ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, nesprávnou právní kvalifikaci, resp. vymezení konkrétní skutkové podstaty přestupku, nepřezkoumatelné určení hodnoty alkoholu v krvi a nesprávné hodnocení svědeckých výpovědí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Žaloba není důvodná.

V první řadě krajský soud uvádí, že žalobce sdružil v žalobě větší množství námitek, které se týkají zejména nesprávného procesního postupu správních orgánů a nepřezkoumatelnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Z toho důvodu se krajský soud jednotlivými námitkami zabýval v pořadí, v jakém byly žalobcem uplatněny, přičemž zohlednil jejich vzájemnou příbuznost.

Žalobce nejprve namítal porušení jeho práva na spravedlivý proces, a to vlivem nesprávného procesního postupu ze strany prvostupňového správního orgánu, popř. také žalovaného, který jej aproboval. Dle názoru žalobce nelze považovat za dostačující, pokud příslušný správní orgán poučí obviněného z přestupku o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí toliko v předvolání k ústnímu jednání, tedy ještě před prováděním dokazování, a to za předpokladu, že správní orgán může i po skončení ústního jednání dále opatřovat podklady pro vydání rozhodnutí. K tomu krajský soud uvádí, že je třeba vycházet z ust. § 36 odst. 3 správního řádu, který stanovuje, že: „*Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.*“ Účelem daného ustanovení zákona však není, jak se mylně domnívá žalobce, aby správní orgány obligatorně poučovaly obviněného z přestupku vždy těsně před vydáním rozhodnutí.

Krajský soud samozřejmě nezpochybňuje, že správní orgán není z časového hlediska limitován v tom, jestli bude po provedení ústního jednání provádět další dokazování či obecně obstarávat podklady pro vydání rozhodnutí. To však nic nemění na skutečnosti, že obviněný

z přestupku má v souladu s dnes již neplatným ust. § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění do 30. 9. 2015 (dále též „zákon o přestupcích“), právo vyjadřovat se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu. Pokud tedy příslušný správní orgán doplní spisový materiál o další podklady, na základě kterých bude rozhodováno, přičemž žalobci není jejich obsah znám, pak je skutečně povinností správního orgánu opětovně jej poučit v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu, který se k zákonu o přestupcích použije subsidiárně. Z toho lze ovšem více versa dovodit, že není na místě opětovné poučení za situace, kdy ke změně důkazní situace nedošlo, neboť by byl takový postup pouhým formalismem.

Stejným způsobem se ostatně vyjádřil také Nejvyšší správní soud, když ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As 12/2012-21 (všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou přístupná na www.nssoud.cz), judikoval, že: „*Smyslem § 36 odst. 3 správního řádu stejně jako § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb. je poskytnout účastníku správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil ve správním řízení. Materiálním předpokladem jeho užití je situace, kdy skutkový stav doznal změn, zejména byly provedeny zásadní důkazy, o nichž účastník řízení neví. Podklady pro rozhodnutí správního orgánu byly v dalším průběhu řízení po konání ústního jednání doplněny pouze o znalecký posudek, který předložil stěžovatel. Správní orgán tedy při svém rozhodování vycházel z důkazních prostředků, se kterými byl stěžovatel řádně seznámen a k nimž měl možnost se vyjádřit.*“

V projednávané věci proběhla celkem dvě ústní jednání, na která byl žalobce písemně předvolán. Obsahem daných listin je poté obsáhlé poučení, v rámci kterého je tučným písmem zvýrazněno, že žalobce bude mít možnost seznámit se po skončení ústního jednání s podklady pro vydání rozhodnutí dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Z protokolu o ústním jednání ze dne 28. 5. 2015, který žalobce vlastnoručně podepsal, poté jednoznačně vyplývá, že mu prvostupňový správní orgán sdělil, že dokazování bylo ukončeno a věc bude rozhodnuta v zákonné lhůtě 30 dní. Od tohoto okamžiku nebyl spisový materiál doplňován o žádné další podklady, které by měly vliv na posouzení toho, zda se žalobce přestupkového jednání dopustil či nikoliv. Z toho důvodu postupoval dle názoru krajského soudu prvostupňový správní orgán zcela v souladu se zákonem a zásadou procesní ekonomie, když žalobce v tomto ohledu dále neobesílal.

Žalobce rovněž namítal, že postup žalovaného, který do výroku prvostupňového rozhodnutí doplnil souvěti týkající se způsobu přepočtu hodnoty alkoholu v krvi, je v rozporu se zásadou zákazu *reformatio in peius*. S tímto závěrem se krajský soud neztotožňuje. Předně je třeba poukázat na skutečnost, že správní orgán může k odvolání obviněného z přestupku rozhodnutí nejen potvrdit či zrušit, ale také změnit. To ostatně vyplývá z dikce ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu: „*Jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změni; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se.*“ Právní úprava tedy výslovně předpokládá změnu výroku prvostupňového rozhodnutí, a to pouze s výjimkou tzv. překvapivých rozhodnutí, jako je vymezení další skutkové podstaty přestupku, proti čemuž by se již obviněný nemohl dále odvolat. Obecně je však také doktrinálním výkladem dovozeno,

že by měla být změna rozhodnutí preferována před jeho zrušením, pokud jsou k tomu dány zákonem stanovené podmínky (srov. Jemelka L. a kol. Správní řád. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 502-512). Správní orgán druhého stupně by nicméně měl v rámci odůvodnění svého rozhodnutí formulovat konkrétní a přezkoumatelné úvahy, na základě kterých dospěl k závěru, že je nutné přistoupit ke konkrétní změně prvostupňového rozhodnutí.

K této otázce se ostatně vyjadřoval rovněž Nejvyšší správní soud, když ve svém rozsudku ze dne 22. 6. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, uvedl, že: „...*správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, a že tedy v zásadě není vyloučeno, aby odvolací správní orgán (zde stěžovatel) napravil vady řízení před správním orgánem prvního stupně, stejně jako rozhodnutí v něm vydaného. Při změně rozhodnutí pak platí obě rozhodnutí společně (tvoří fakticky jeden celek), a to v mezích provedených změn. Změna rozhodnutí ale spočívá výhradně ve změně výroku, protože pouze výrok je závaznou a vykonatelnou částí správního aktu, kterou se přiznává účastníkům řízení určité právo nebo se mu stanoví určitá povinnost, popř. se závazně deklaruje, že zde určité právo nebo povinnost je, či není.*“

Krajský soud si je jistě vědom toho, že další omezení změny rozhodnutí vyplývá především ze speciálního právního předpisu, kterým je již citovaný zákon o přestupcích, který v ust. § 82 zakotvuje příslušnou zásadu zákazu změny rozhodnutí, resp. uložené sankce, v neprospěch obviněného z přestupku. Je tedy třeba předně posoudit, zda lze změnu výroku prvostupňového rozhodnutí ze strany žalovaného považovat za změnu uložené sankce či nikoliv. Ve výroku I. napadeného rozhodnutí je explicitně uvedeno, že skutková věta výroku prvostupňového rozhodnutí se doplňuje o souvětí: „*Protože mezi první a druhou zkouškou nebyla dodržena tolerance 10%, byla v 10:28 hodin provedena třetí dechová zkouška s pozitivním výsledkem 0,59% alkoholu v krvi; Při zohlednění maximální dovolené chyby analyzátoru alkoholu v dechu a expertně stanovené nejistoty přepočtu na hodnotu alkoholu v těle ve výši 0,24%, tak byla prokázána po odečtu minimální hladina alkoholu ve výši 0,33%.* V tomto ohledu krajský soud neshledal ničeho, co by mohlo mít jakýkoliv vliv na druh či výši uložené sankce. Skutečnost, že u žalobce byla dechovou zkouškou zjištěna, na základě přepočtu, přítomnost alkoholu v krvi v hodnotě 0,33%, bylo výslovně uvedeno rovněž ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Výše uvedené doplnění se vztahuje toliko ke způsobu daného přepočtu, který ostatně považuje žalobce za nepřezkoumatelný. Skutečnost, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 13.000,- Kč a zákaz řízení na dobu osm měsíců nemůže být doplněním skutkové věty nijak dotčena. Z toho důvodu považuje krajský soud danou námitku za nedůvodnou, neboť nemohlo být pouhým doplněním skutkové věty zasaženo do žalobcových práv.

Krajský soud se dále nezabýval námitkou ohledně nesprávného poučení prvostupňového správního orgánu, neboť bude posouzena v samostatném řízení v rámci přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2015, č. j. KUZL-72579/2015, sp. zn. KUSP-49306/2015/DOP/Mu (řízení pod sp. zn. 22 A 19/2017). Z toho důvodu byla následně vypořádána námitka brojící proti učiněné právní kvalifikaci, resp. absenci uvedení konkrétní skutkové podstaty přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je konkretizace skutkové podstaty explicitně uvedena, a to v následující podobě: „*Dne 25. 03. 2015 v 10:10*

hodin na silnici č. II/492 v km 13,00 mezi obcemi Luhačovice a Dolní Lhota řídil motorové vozidlo (dále jen „MV“) Škoda Superb r. z. ... v takové době po požití alkoholického nápoje po kterou byl ještě pod jeho vlivem...“ V souvislosti s naplněním objektivní stránky přestupku pak žalobce namítal, že přepočet hodnoty alkoholu v krvi na základě výsledků dechových zkoušek je nepřezkoumatelný, a to také po doplnění výroku prvostupňového rozhodnutí ze strany žalovaného. O tom dle názoru žalobce svědčí rovněž ve správním řízení doložený znalecký posudek, zpracovaný MUDr. Z. Š.

K tomu krajský soud uvádí, že objektivní stránka přestupku je v obecném slova smyslu tvořena jednáním, následkem a příčinnou souvislostí či kauzálním nexusem. Ve vztahu k projednávané věci bude podstatné, zda je u řidiče vozidla zjištěna vyšší než přípustná (fyziologická či tolerovaná – 0,24‰) hodnota alkoholu v krvi, a zda se jedná o přímý důsledek požití alkoholického nápoje před jízdou (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78). Co se týče zjištění hodnoty alkoholu v krvi, je třeba vycházet z příslušné právní úpravy obsažené v již citovaném tabákovém zákoně. Ten v ust. § 16 odst. 2 stanovuje, že: *„Orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem^{9a)}, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření.“*

V projednávané věci se žalobce dobrovolně podrobil dechové zkoušce na alkohol, a to prostřednictvím přístroje, jehož kalibrace a ověření je doložena listinami založenými ve spise. Co se týče samotného přepočtu naměřených hodnot, žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí (s. 8-9) uvedl podrobný popis jeho průběhu s odkazem na Pracovní postup č. 114-MP-C008-08, resp. metodiku měření alkoholu v dechu pro analyzátory alkoholu v dechu od Českého metrologického institutu. Prvostupňový správní orgán sice rovněž na danou metodiku odkazoval, ale konkrétní „vzorec“ či způsob výpočtu ve svém rozhodnutí neuvedl. To je ostatně důvod, proč došlo ke změně prvostupňového rozhodnutí, když do jeho výroku žalovaný uvedený postup doplnil, aniž by tím ovlivnil již původně stanovenou hodnotu alkoholu v krvi 0,33‰, svědčící o tom, že se žalobce daného přestupku dopustil.

Co se týče předloženého znaleckého posudku, správní orgány nijak nezpochybnily uvedený závěr, že ze zjištěné hodnoty 0,09 g/kg ethanolu nelze zpětně provádět přepočet k době deliktu a od toho odvozovat, zda se žalobce přestupku dopustil či nikoliv. Naopak poukázaly na skutečnost, že předmětný vzorek krve byl dle zjištění odebrán až několik hodin po provedení dechových zkoušek na alkohol, přičemž jeho předání k posouzení proběhlo výlučně ze strany žalobce, což může vyvolávat pochybnosti o jeho autentičnosti. Současně dle názoru krajského soudu správní orgány důvodně upozornily na očividné obstrukční jednání žalobce, který v průběhu správního řízení (např. do protokolu o ústním jednání ze dne 6. 5. 2015) výslovně uvedl, že odmítl původně požadovaný odběr krve proto, že má panický strach z jehel, ale posléze jej z vlastní iniciativy podstoupil.

Pokud se jedná o žalobcem požadovaný odběr jiného biologického materiálu (moči), tabákový zákon skutečně v ust. § 2 písm. p) a q) vymezuje provedení odborného lékařského vyšetření „*jako cílené klinické vyšetření lékařem a podle jeho ordinace provedení dechové zkoušky nebo odběru vzorků biologického materiálu*“, kterým se rozumí zejména „*odběr vzorku žilní krve, moči, slin, vlasů nebo stěru z kůže či sliznic*.“ Jak nicméně správní orgány opakovaně uvedly, popř. jak je stanoveno ve výše citovaném ust. § 16 odst. 2 tabákového zákona, odborné lékařské vyšetření se neprovádí za předpokladu, že bylo příslušné orientační vyšetření provedeno způsobilým analyzátozem alkoholu v dechu. Bez ohledu na tuto skutečnost může poté obviněný z přestupku nárokovat dle ust. § 67 odst. 4 zákona o PČR toliko provedení odběru krve, nikoliv jiného biologického materiálu. K tomu je vhodné připomenout, že policisté původně umožnili žalobci dokonce odběr vzorku moči, ten jej však nebyl schopen poskytnout. Z těchto důvodů se krajský soud domnívá, že jednání zasahujících policistů bylo v souladu se zákonem.

Poslední námitka směřovala proti hodnocení důkazů správními orgány, které dle názoru žalobce nedůvodně preferovaly svědeckou výpověď policisty M., který uvedl, že z úst žalobce cítil zápach alkoholu a z oblečení závan baru. Ostatní svědkové totiž vypověděli, že z žalobce alkohol cítit nebyl, přičemž se choval standardním způsobem. Předně krajský soud konstatuje, že otázka subjektivního hodnocení chování či dechu žalobce není v tomto ohledu relevantní, neboť byla přítomnost alkoholu v krvi primárně prokazována provedenými dechovými zkouškami, aniž by žalobce uvedl konkrétní argumenty, který by jejich správnost zpochybnil. Nad rámec uvedeného se krajský soud ve shodě se žalovaným domnívá, že hodnocení ze strany jednotlivých svědků bude nepochybně ovlivněno místem a časem kontaktu s žalobcem, a to zejména ve vztahu k postupnému a zcela přirozenému odbourávání alkoholu v krvi. Je tedy zcela logické, že bude jinak vnímat osobu žalobce policista, který s ním jede ve vozidle, tedy v uzavřeném prostoru, a to bezprostředně po provedení dechové zkoušky, od svědků, kteří se s ním dostali do kontaktu až několik hodin po provedení silniční kontroly, a to na otevřeném prostranství (resp. v budově zdravotnického zařízení). Jak již však bylo uvedeno, krajský soud vycházel z toho, že přítomnost alkoholu v krvi byla spolehlivě prokázána prostřednictvím výsledku dechových zkoušek, aniž by svědecké výpovědi tento závěr zásadním způsobem zpochybnil.

S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 20. prosince 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.